

LITTERARIA CLASSICA

Horatius Antonius BOLOGNA

(Roma)

DIONYSUS DE TRAGEDIAE ORIGINE

Per alta montis laeta cacumina,
fulgente luna, Maenades asperi
noctu furentes pervagantes,
Te vocitant, Dionyse, laetae.

Silvas virentes murmura perdocent,
cubile fidum densa sub arbuta
quaerunt; amictu persoluto,
ungue feras laniant adunco.

Silvas frementes Treicius puer,
domo relictā, pergere promptius
castas iubet per civitatem
iam dominas, properante nocte.

Comas recinctae flamine dissono,
acres trahentes pectore spiritus
ex infimo, saltant citatae
tegmine sub gelido latebrae.

Prisco relinquit tempore nobilem
urbem Lyaeus iam Babyloniam:
Baal vocarunt hic fideles,
prospera qui faciebat arva.

Haedi petulci tum veluti, leves
iacent ministrae; sacra colentibus

iam dona praebent feminina,
deliciis faciles fruentes.

Elucet altum Luna per aethera,
silvam gementem murmure conspicans;
umbris tegit lucosque vitat,
quos petiere dei ministrae.

Duxere cultum corda fidelium
procul, novato nomine; Graeciam
pervenit in priscam Iovisque
accipitur soboles puellus.

Vanus Lycurgus verbere Maenadas
fugat, Lyaeus pellit in aequora,
quem Tethis horrentem benigna
fluctibus in tremulis recondit.

Immitis acres Maenadas arctius
Thebis tyrannus compete colligat
frustra: deus vinclis aenis
eximit ac peragrat per urbem.

Gestit sacerdos, sacra videntibus
unus Lyaei cum memoret gravis
coeptum, tragoedus fit superbus
dramatis anterioris aevi.

Instat superbus Cynthius Aeschylum,
gravemque vatem tum Sophoclem docet
versus canoros, tum supremam
Euripidis lyrici catharsin.

Sublime munus iungit Apollinem
Baccho furenti dramate nobili:
artem perennem congregavit
ingenium ac generosa facta.